

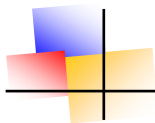

Zborové listy

Z obsahu:

Nestratil sa nám náš Pán?
Moje vyznanie.
Niečo sa musí zmeniť alebo,
ako splniť naše misijné poslanie

Slovo na tento mesiac

Nestratil sa nám náš Pán?

"Otvorila som môjmu milému, ale môj milý sa už vzdialil, odišiel... Hľadala som ho, ale som ho nenašla." (Pieseň 5,6)

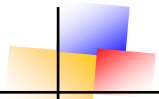
Začalo sa pôstne obdobie. Čo pre nás znamená? Odzrkadlí sa nejaký na našom programe dňa, týždňa? Poznačí náš stereotyp života? Zmení nás nejaký? Odpoveď nechám na každom z nás.

Náš text hovorí, že nevesta otvorila svojmu milému, ale on odišiel. Dokonca ho nenašla, ani keď ho hľadala. Je možné, že by takto reagoval náš Pán, ktorý svojim zaslúbil, že s nimi bude až do skončenia sveta? Ak je naozaj pravda, že sa vzdialil, treba si položiť vážnu otázku: čo to spôsobilo? On zostáva prítomný, iba my nadobúdame vedomie, že je vzdialený, je preč. Prečo máme takéto vedomie? Vykročili sme za svojimi obchodmi, záujmami, nechali sme sa úplne pohltiť prácou... Nevesta nemá svojho milého, lebo prestala byť ostražitá, prestala bdieť!

Čas pôstu! Staneme sa počas jeho plynutia bdelšími na Pánov hlas, ako bývame obyčajne? Neupadneme do duchovného spánku, keď mu vyčleníme nejakú tú hodinku z týždňa v nedeľu na zhromaždení? Ak si počas celého týždňa žijeme život podľa vlastnej réžie, nečudo, že sa dostaví pocit a dokonca presvedčenie, že Pána niet! Možno je už vonku, mimo nás, pred dverami nášho srdca: a klope!

Nevesta v našom príbehu ho nenašla. Pán zostáva v pozícii blízko, ale náš život ho môže odsúvať ďalej a ďalej a nás zase posúva do prázdnoty. Nevesta tým, že nenašla svojho milého, zostáva pre nás práve pre tento pôstny čas veľkým varovaním, že sa dostaneme do stavu, keď by sme Pána aj chceli nájsť, mať ho blízko, v sebe - a on akosi nepríde. Kým nezmeníme svoj spôsob života, spôsob svojho vnímania, svojho vnútorného sveta, môže sa stať, že ho už nenájdem vôbec. Ak však počuješ jeho klopanie, je to veľká nádej, že je naozaj blízko a môžeš otvoriť a on vstúpi do tvojho vnútra. Obnoví s tebou svoje spoločenstvo a ty nanovo zažiješ radosť zo svojho spasenia.

M. Bielik

Moje vyznanie

Volám sa Danica Klincková a narodila som sa v prvom roku po svetovej vojne v Kremnici do rodiny tretej generácie obrátených veriacich v našom prostredí evanjelikálnej cirkvi. Zdá sa mi, že naozaj ten hektický a na rodinné zvraty bohatý čas životnej cesty uplynul veľmi rýchlo.

Pokúsím sa na pár epizódach pospomínať rodinné udalosti, ktoré dnes viem, že hoci boli niekedy dramatické a pre rodičov až bezvýhodiskové, ich rozuzlenie vždy poukázalo na Božiu prítomnosť a až zázračné požehnanie a pripravovali ma na život už pred narodením.

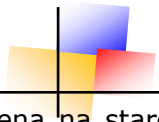
Obaja rodičia pochádzali z ôsmich súrodencov, otec rodom z Betliara a maminka z Kremnice. V oboch starorodičovských domoch bývalo zhromaždenie veriacich tak, ako to v tých časoch bolo prirodzené, lebo neboli samostatné modlitebne. Veriaci ľudia sa väčšinou za I. ČSR nezvykli politicky angažovať, ale starí rodičia z Kremnice museli pred potlačením Slov. nár. povstania utiecť k partizánom pre svoju verejnú obhajobu židov v meste a kritiku fašizujúceho miestneho nemeckého obyvateľstva, ku ktorým paradoxne svojím pôvodom aj menom patrili. Z otcovej strany stará mama ako vdova po tesárovi dochovala osem detí na biednych políčkach okolo Betliara a najviac na pomoci jej ako najstarší bol môj otec.⁽¹⁾

Aby sa vyhol odvodu slovenských vojakov na východný front po boku Nemecka, vstúpil do štátnej služby ako žandár. Do štátnej služby Slovenského vojnového štátu by sa nebol dostal, keby v rodnom liste (1915) nemal vierovyznanie rímskokatolícke, lebo starí rodičia ešte v tom čase neboli obrátení. Na odvode sa ho na nič nepýtali, a tak začala jeho kariéra v uniforme strážcu Slovenského štátu. Ale nehodného. Lebo z českých „baťovcov“ pracujúcich na výnimku vo fabrike v Baťovanoch sa z myšlienky odboja proti Tisovmu režimu čoskoro sformoval podzemný odboj už od roku 1942 a otec prirodzene splynul s ich bunkou. Bol k nadriadeným úslužný, usilovný, príčinnivý, frčky pribúdali a kto ste poznali môjho dobrého otca, neviem či si ho viete predstaviť, ako spoľahlivo podával správy odboju o chystaných záťahoch na podozrivých, tajne vynášal kópie dôverných materiálov zo žandárskej stanice o odsune židov a ako zhodeného parašutistu preobliekol do sedliackych šiat, čo predtým spolu ukryli kompromitujúci materiál. Dráma vojny a strádanie po bunkroch

v lesoch sa šťastne skončili a jeho prvé kroky viedli do Kremnice za svojou snúbenicou, či vôbec a ako prežila posledný ťažký rok. Šťastným mladomanželom na Mestskom dome v Kremnici dal oddávajúci, bývalý člen Hlinkovej gardy a narýchlo prezlečený komunista na protest, že sa nesobášia v kostole, polievať a zametať dlážku. Myslím ale, že skutočný manželský sľub dávali rodičia pred Pánom do rúk brata Sirackého a Sadloňa, v jedálni môjho budúceho rodného domu. Do roka mamičkina setra, dnes 93 ročná, horko plakala, lebo: „Martička aj Števkó sú také pekni a ich malá narodená má hlavu ako tekvica“. Zelenina mi bola odpustená a čo svet vnímam, vždy som bola obklopená veľkou láskou všetkých tetušiek, ujkov, ich detí a samozrejme drahých starých rodičov. Skoro vo všetkých domácnostiach mojich príbuzných boli na stenách obrázky s biblickými veršíkmi a na jedálenskom stole na parádnej dečke Biblia. Ale štart mladej rodiny mal aj odvrátenú stranu. Ani nie mesiac po mojom narodení maminka ochorela na TBC a rok strávila v sanatóriu Vyšné Hágy. Bez vtedy ešte nedostupného streptomycínu jediná nádej na uzdravenie bola v klimatických liečebniach. Pristála som 1-mesačná v koši na bielizeň na stole otca, veliteľa žandárskej stanice na Sliachi medzi spismi, služobnou zbraňou, kancelárskymi potrebami a ďalšími asi pätnástimi príslušníkmi SNB, ktorí sa mi stali na päť rokov ďalšími ujami. Vlastné tety mali svoje zamestnania a rodiny, starká epilepsiu získanú z vojnových útrap a tak sa po sobotách a nedeliach striedali na chode domácnosti a cez týždeň môj otec so „svojimi príslušníkmi“. Ešte aj pozdejšie, v predškolskom veku mi na zaspatie klepkali do písacieho stroja. Ale aké útrapy mal so mnou môj otec, keď nebola umelá výživa ani dojka. Brat Pribula, obchodník z Bratislavy, otec budúceho kazateľa baptistov Juraja Pribulu, našiel kontakt a možnosť dopraviť pre mňa, predstavte si zo Švajčiarska, výživu Nestlé! a pre maminku do Tatier debničku pomarančov.⁽²⁾ Na povojnové časy neslýchané veci. Na starej fotografii sedím v tráve parku ako malý kojenec - tučniak a nevidno mi od dobrého bydlia ani oči. Dnes ma ale na tom obrázku dojímajú v detaile krásne ruky môjho otca, ktoré fotograf zachytil, ako ma pridržá v sede, akoby symbolicky a potom už celý život.

Maminka sa čiastočne uzdravená vrátila po roku. Asi rodičovský plat nebol veľký, lebo sme chovali za domom na okraji kúpeľov 100 sliepok, na ktoré v tom čase bol prídela krmiva, samozrejme oproti odovzdávaniu vajíčok, a moji šikovní rodičia vychovali na tom aj bravka, lebo masť, vlastne margarín a iné produkty boli len na

chudobný prídel. Do zhromaždenia sme chodili do Zvolena na starej motorke značky Zündapp, ako povojnovej nemeckej koristi. Úžasný výlet pre malé dieťa, keď som v dobre uviazanej šatke na hlave sedela vpredu na nádrži, v otcovej náruči. Nespomínam si, že by v tom čase bola nedefná besiedka. Biblické veršiky som sa učila spolu s bratrancami a sesternicami a tety učiteľky najviac predstavovali moji starí rodičia. V Betliari ma brávala do svojej veľkej posteľe stará mama, slávnostne si uviazala biela „hantúšku“ na hlavu, čítala z Bible kralické a potom krásnou gemerčinou mi rozprávala biblické príbehy tak farbite, že som sa neraz od strachu posúvala pod obrovskú „duchňu“. Jonášova veľryba bola veľká ako naša stodola, betlehemske jasličky som videla ako po sene voňavý válov našej kravky Kvety v „maštálni“, Jána Krstiteľa takého, ako na obraze v Betliarskom kaštieli a cestou okolo kostola som pre znázorňovanú hrôzu ani nezdvihla oči na „Božie muky“.

V novembri roku 1952 na našom dvore na Sliachi sa objavilo niekoľko limuzín Tatraplánov a chlapi odetí v kožeňákoch, bez zaklopania rozkopávali dvere na celej chodbe, kde z jednej strany bola žandárska stanica a z druhej náš byt. To eštébáci prišli zatvoriť môjho otca. Maminku posadili so mnou do kuchyne a veľmi dobre si pamätám, ako otvárali všetky skrine, šuplíky, vysypali aj moje hračky, rezali periny, robili strašný neporiadok a celé hodiny len kričali. Do aktoviek a ruksakov brali príbory, porcelán, posteľnú bielizeň, nádobu s masťou a všetko, čo sa im zapáčilo. Maminka žiadala zaprotokolovať odcudzené, ale samozrejme ju hrubo odbili. Potom priviedli do bytu spútaného otca, strhli mu výložky a nakoniec uniformu. Ako malá všade prítomná šepleta som na stanici videla viacerých spútaných „zločincov“, ale nik ich takto netupil. Ešte v ten deň ho aj odvedli a počas štyroch rokov, čo bol vo väzení, som ho videla raz na pol hodiny v Brne a raz v pankráckej väznici v Prahe. Dva roky rodina nedostala správu, kde je. Po konečne skonštruovanej žalobe bol obvinený z účasti na vražde, z vlastizrady, z nedovoleného ozbrojovania (vlastnil služobnú pištoľ, slávnostnú veliteľskú šablú a na stanici bolo zaprotokolovaných niekoľko zhabaných pytliackych zbraní) a z prechovávanía a rozširovania nedovolennej náboženskej literatúry. Bol súdený bez možnosti obhajcu najvyšším vojenským súdom. Spomínal, ako ho „pripravovali“ na pojednávanie 3 - 4 dni (nevedel to určiť) poviazaného, nahého, v úplnej tme, bez jedla, na mokrej betónovej dlážke pankráckeho suterénu. Priestormi sa ozývali neraz neľudské stony spolutrpiacich a tichý šuchot sliediacich

potkanov. Neľudské podmienky, v ktorých sa mnohí zo zúfalstva podrobili svojim mučiteľom. Otec odmietol spolupracovať a učiť sa nezmyselným výpovediam. Nechcem z neho robiť hrdinu, ale ako veriaci človek vedel, že hoci udrela možno jeho posledná hodina života, Pán je jeho Pánom v živote aj v smrti. Na súdnom pojednávaní mu prokurátor v tzv. procese s bývalým správcom Baťových závodov v Partizánskom J. Trojanom, inak hrdinom SNP, a ďalšími obvinenými navrhoval trest najvyšší. Pri čítaní rozsudku jeden z obvinených žiadal zmeniť výpoveď v prospech môjho otca. Kričal na celú sieň, že mu sľúbili za krivú výpoveď slobodu a predsa dostal trest smrti. Preto nechce odísť so zlým svedomím na druhý svet a trvá na tom, že Š. G. (môj otec) sa nedopustil vraždy a ďalších zločinov vlastizrady. Scéna hodná veľkého dramatika. Otcovi vyniesla „len“ 16 rokov. Zázrak? Prečo sa tak stalo z 11 odsúdených a pozdejšie popravených len jemu? Mal 39 rokov, za sebou skúsenosť vojny, ťažké väzenie politického a akú nádej, že to vydrží dlhých 16 rokov? O tom, čo prežíva jeho rodina, vedel len raz za mesiac z povoleného dvojstránkoveho listu, ktorý bol aj tak niekde zaretušovaný. Najťažšie vraj boli samotky, ale nezabudnuteľné boli stretnutia v spoločnom ponížení s rôznymi väzňami. „Varili“ delikatesy so šéfkuchárom vychýreného pražského hotela, počúvali prednášky filozofov, deklamovali verše, s farármi „čítali spamäti Sväté písmo“ na striedačku po česky a učili sa to isté aj po latinsky, dokonca pochytil aj dosť z cigánskeho dialektu a vedel naspamäť celú latinskú omšu. Nuž to bola nielen nezlomná vôľa prežiť, ale aj skúška viery vo svojho Spasiteľa. Chcela by som sa mu podobať a ako vravieval po vzore svojej matky, že vždy treba zo života niečo dobré vyviesť.

Otcovo rozpoloženie som nemohla bezprostredne vnímať a poznám ho len z neskoršieho rozprávania, ale udalosti okolo môjho detsky nedetského sveta si pamätám viac ako neskoršie roky. Húf tetičiek, strýcov a zomknutej rodiny, na ktorú sa valili udalosti a neblahé dopady, nebol len u nás doma. Náhle sa maminka musela do 14 dní vysťahovať bez náhrady bytu, odmietli jej prebiehajúce liečenie (pneumotorax) a lieky, niekto jej „náhodou vybil zuby“, malé úspory sa minuli, zhabali nám malé gazdovstvo so sliepkami a prasaťom a tak sme sa odrazu v malom starorodičovskom dome ocitli 4 rodiny. Nábytok bol čiastočne na povale, niečo u susedov, ale v podstate väčšina prepadla štátu. Moji bratrance a sesternice sme prežívali krásne detstvo v náručí starostlivej rodiny. Muselo sa o všetko deliť, lebo maminku 2 roky neprijali do žiadnej práce a jej sestry boli na

tom podobne ako manželky maloživnostníkov. Nikdy sme neboli hladní a nemali sme ani zimu. Jedna teta rozplietala kúpené podkolenky, lebo nebola vlna, a naplietla čiapky a svetríky. Druhá mi ušila krásny kabátik zo starého kostýmu. Len som neznášala, keď ma aj do školy obliekali do „matrósiiek“ po bratrancovi, ale výchova nedovolila ani len hlesnúť na protest. V krásnom historickom meste medzi akoby rozprávkovými siedmymi vrchmi sa vtedy všade chovali kozy a tak aj u nás. Záhrada sa vysádzala do posledného miestečka a čo sa len dalo sa dogazdovalo alebo vyzbieralo v lete v leše. Vôbec nám nechýbali pomaranče a banány sme nepoznali. Čokoláda, zmrzlina či napolitánky neboli nikdy na programe dňa. A mäso raz do týždňa, na moje veľké potešenie, lebo som ani za nič nechcela jesť. Po večeroch sa hrávala dáma, mlyn, alebo Človeče, nezlob se. Naším ihriskom boli krásne lúky, blízke horičky a drevárne. Ale keď už sme ako deti museli ísť spať, všetci zaliezli do perín, len ja som neraz prikladala ucho k dverám kuchyne, kde v tichu dospelí počúvali na starom rádiu záznamy zo súdnych siení. Asi to dávali na pobavenie národa a jeho obohatenie strachom. Nemohla som tomu rozumieť, ale sliedila som, či tam nezapočujem medzi odsúdenými aj otcovo meno. Stará mama mi raz na to prišla a miesto obvyklého harmatanca, že „toto malé pľuhavstvo je zase tam, kde sa 3 hrachy varia“ ma vzala do náručia a plakala. Táto prísna, akurátna a pedantská žena, rodom Elisabeth Frick, riadila bez kriku celú domácnosť a mala krásny hlas do staroby. Každé ráno pri vetraní postelí spievala niektorú pieseň zo spevníka. Raz ma v druhej triede jedna súdružka učiteľka vytiahla za ucho z lavice (učiteľov sme sa báli a ja som vzorne v škole poslúchala) pred katedru a povedala, aby si ma spolužiaci prehládli ako dcéru politického nepriateľa nášho štátu. Moji spolužiaci ako ja samozrejme ničomu nerozumeli a tak som kamarátky nestratila. Viac si nepamätám, ale učiteľka zakrátko odišla.

Dokonca som dostala aj pioniersku šatku. Vo vysokej politike sa preklopilo k odhaleniu kultu stalinizmu, zomierali Stalin aj náš Gottwald a prichádzali amnestie. Úrady nič neoznamovali a nikto nič nevedel, len sa čakalo. Začiatkom novembra roku 1956 stará mama poslala starého otca do mesta, aby „štanopéde“ kúpil údené koleno do zásoby, lebo sa jej snívalo, že príde Števko, teda môj otec, z basy a on mal vždy rád „geršňovú polôvku“ (krúpovú). Nikdy sa ako veriaca žena nezaoberala veštením a predpovedaním. Povedala to úplne samozrejme, len neviem, či ju niekto okrem mňa bral vážne. Ale 6. novembra roku 1956 večer sa v stmavnutej verande ozval

zavesený zvonček pri otváraní dverí a ona vyhlásila : „Števko prišiel“. A prišiel v tých zmolávaných svetlošedých, na hanbu práve v rozkroku rozpadnutých šatách, v ktorých ho zobrali, bez zubov, vychudnutý, ale môj milovaný otec. Hodila som sa mu do náručia a detsky som kričala od radosti, aby ma zobral preč a aby sme už boli spolu. Musela som vtedy nevedomky uraziť starkých aj všetky dobré tety a ujo v za roky starostlivosti a lásky. To, že otec stratil na 10 rokov občianske práva a že sa musel chodiť raz za 14 dní hlásiť na VB, že pracuje a kde býva, vnímali asi ponížujúco len rodičia. Zamestnal sa ako murár na stavbách Hydrostavu po celom Slovensku. V práci sa nedal zahanbiť a lámal normy až tak, že ho z neznalosti o jeho minulosti navrhol závodný výbor ROH na štátne vyznamenanie Rad práce. Taký lapsus potom podnikoví straníci ťažko vysvetľovali. Sťahovanie znamenalo pre mňa len stratu a hľadanie nových kamarátok. Najviac ma zaskočilo sťahovanie do Košíc, ktoré boli smutné a ešte v roku 1961 poznačené stopami vojny na mnohých domoch, občas maďarovaním s „nem írtem“. Tu sa mi ako sedemnásťročnej narodila sestra Xénia. Prežitie roky asi boli veľmi intenzívne, lebo ma, myslím, už nič tak neovplyvnilo. Nasávala som ako špongia vodu všetky reči a postoje dospelých. Prežila som však zvláštnu milosť, lebo od útleho detstva som bola obklopená nevšednou láskou a starostlivosťou veľkej rodiny a pre mňa výnimočných rodičov. Škola mi nerobila problém, ale asi niekde v papieroch som vadila ja. Moja viera v Pána prichádzala plynule s mierou poznania okolitého sveta a svojich blízkych. Od kolísky sa nado mnou denno-denne niekto úprimne modlil. Také nezaslúžené šťastie!

Po skončení strednej školy som sa vydala z lásky po 2-ročnej známosti, ale za veľkého, skôr odmietavého postoja rodičov. Po narodení mojej jedinej dcéry sa naše vzťahy výrazne napravili. Manžel bol výkonný letec na diaľkových linkách civilného letectva, bývali sme v Prahe a myslím, že sme mali pekné manželstvo, ktoré žiaľ po necelých 14 rokoch skončilo náhlou smrťou manžela. Na radu rodičov sme sa s dcérou vtedy 12,5-ročnou prisťahovali k rodičom do Košíc. Ich pomoc a obetavosť v tých rokoch som im nikdy nemohla dostatočne splatiť. Dcéra vyštudovala Vysokú školu výtvarných umení, žije dnes za Prahou, myslím v šťastnom manželstve a mám jej zásluhou 3 podarené vnúčatká.

Väčšinu rokov do dôchodku som si odkrútila v zaujímavom, ale niekedy veľmi hektickom zamestnaní medzi ľuďmi na letisku v Košiciach, kde sme skoro všetci, pozemní aj lietajúci, tvorili prajnú

skoro rodinnú družinu. Zostávajúce roky do dôchodku ma obohatili o pár rokov spolupráce s budúcim spolupratom vo viere, s Eugenom Čuňom, čo sme ale vtedy ani netušili.

Žiaľ, pribúdajúce roky prinášali aj prirodzené bolestivé rozlúčenia s blízkymi. Dnes už z celej veľkej rodiny žije len mamičkina najmladšia sestra v požehnanom veku 93 rokov, ktorá tak plakala nad mojou tekvicovitou hlavou pri narodení a každý deň po vzore starej mamky ona krásne spieva naspamäť Piesne Siónske.

Veľmi som niekoľko rokov smutnievala po ovdovení, čo je už dnes 36 rokov, ale čas je predsa len liečiteľom. Mnohí z vás, moji milí, viete, aký bol ťažký posledný úsek života rodičov, keď boli obaja rok a pol pripútaní na lôžko. Mnohí ste pomáhali a boli ste účastní toho, čo sme prežívali. Pri jednej návšteve pohotovostnej služby starší pán doktor po vstupe do izby chorých zalomil rukami a nemôžem opakovať, ako prejavil svoj údiv. S odstupom času viem a mám veľký dlh nielen ďakovať, ale aj hovoriť doslova o zázračnej sile, ktorou ma Pán na ten potrebný čas vybavil. Som vďačná za brata kazateľa Halžu, ktorý niekoľko dní v týždni chodieval pomôcť s kŕmením, hygienou, nákupmi a všetkým, čo intenzívna starostlivosť prinášala. Práve tak isto aj brat Eugen Čuňo a všetci ostatní, ktorí nikdy neodmietli žiadnu pomoc. Nikdy nezabudnem na našu poslednú spoločnú Večeru Pánovu na lôžku chorých, ktorú inicioval brat Ľudo Straka. Nezabúdam s vďakou ani na dôstojnú rozlúčku, ktorú pripravil náš zbor.

Možno som venovala v mojom vyznaní veľa miesta detstvu a tomu, čo si priniesli moji rodičia do života a čo ich predurčovalo k niektorým postojom v sprievodných udalostiach a spoločenských pohyboch tej doby. Keď vidím toľko krásnych detí v našom zbore a hodnotím, aké dôležité boli tieto zážitky pre mňa, uvedomujem si dôležitosť byť dobrým vzorom a láskavo ukazovať aj v dennej všednosti cestu s Pánom. Pritom myslím dosť na zážitky a zvraty v bohatom živote a som vďačná Pánovi za všetky udalosti, lebo nič nebolo náhodou. Vďaka Bohu za prevládajúci optimizmus, zdravie, za mnoho a mnoho krásnych ľudí v živote, za dobrých bratov, sestry, za mnohých priateľov, za schopnosť ako-tak si vedieť poradiť v povinnostiach a s Božou pomocou vždy niečo dobré zo života vyviešť. Ak bude vôľa Božia, chcela by som na záver života byť nablízku vnúčatám a niečo im ešte odovzdať z poznaného.

- (1) V roku 1938 zomrel na reumatickú horúčku v Betliari môj starý otec Ján Gubek, tesársky majster, vo veku 54 rokov. Môj otec bol vtedy vojak základnej služby, ostali 3 dospievajúce deti a ešte 4 deti školou povinné. V chudobe ešte ani v deň pohrebu nemala stará mama na truhlu a nik jej nechcel požičať. Skladali sa veriaci z Popradu, z Vavrišova, z Rožňavy, Čučmy a z Betliara. Pohrebnou rozlúčkou bol poverený istý Anton Prokain z Kremnice. Prvýkrát prišiel do Betliara a po pohrebe v „prednej chyži“ sa spolu modlil s najstarším synom zosnulého Štefanom, ktorý sa práve obrátil. O osem rokov neskôr sa Štefan oženil so siedmou dcérou z detí Antona Prokaina, môjho predobrého starého otca. Starý otec mal všetkých rád, ale neskromne si dovoľujem tvrdiť, že môjmu otcovi ako zaťovi a popri tom aj mne sa dostávalo o to viac lásky, čo už starý otec nevedel zakryť práve pre tie predivné Božie cesty, ktoré sprevádzali ich prvé stretnutie.
- (2) Je dobré si pripomenúť, že súdržnosť veriacich bola po vojne naprieč všetkými evanjelikálnymi zbormi, ako boli Kresťanské zbory, Modrý kríž, baptisti, Armáda spásy, Českobratrská jednota, sobotisti, metodisti a možno aj iní, veľmi silná a úprimná. Fašistický Slovenský štát zakázal okrem Rímskokatolíckej, Evanjelickej a Baptistickej cirkvi všetky náboženské cirkvi a spoločenstvá. Patrí sa s vďakou si spomenúť, že bratia baptisti bez zaváhania zastrešili všetky vyššie spomenuté spoločenstvá a navzájom si veľmi obetavo pomáhali počas dramatických vojnových časov a ešte krátko po vojne. Rodiny udržiavali kontakt aj po oficiálnom rozdelení v obnovennej republike. Prenasledovanie za komunistov znova preverovalo blízkosť.

D.K.

Niečo sa musí zmeniť, alebo ako splniť naše misijné poslanie

Takýto odvážny bol názov pastorálnej konferencie pre kazateľov CB na Slovensku, ktorá sa uskutočnila v dňoch 10. a 11.2.2015 v hoteli Remata neďaleko Handlovej. Odvážny názov a gurážna túžba púšťať sa do riešení. Vyzerá to tak, že kazatelia CB, Rada CB, ale aj celoslovenská konferencia (aj keď má každý inštitút inú podobu a funkciu) už neriešia, kam je potrebné sa posunúť, smerovať. Zdá sa, že smerovanie cirkvi a zborov CB získava jednotu a to na základe diskusií o biblických prioritách cirkvi. Je potešujúce vidieť, že CB je v podstate v tomto veľmi jednotná. Priority teda sú:

- 1) Kultúrne relevantné kázanie evanjelia. To v sebe zahŕňa byť v úzkom kontakte s rôznymi prostrediami, v ktorých zbor pôsobí.
- 2) Potreba aktívnej duchovnej a praktickej revitalizácie zborov.
- 3) Rozširovanie cirkvi na nové miesta (miesta, kde ešte aktívne nepôsobí evanjeliová komunita). To môže znamenať nové misijné projekty alebo zakladanie nových zborov.

Na pastorálke teda kazatelia spolu so zástupcami troch misijných organizácií riešili AKO a ČO zmeniť v našich zboroch, aby sa stali potentné plniť poslanie, ktoré Boh svojej cirkvi dal.

Prezentácie a témy boli: „Čo sa musí zmeniť v našich zboroch, aby sa stali misijnými?“, „Čo sa musí zmeniť v misijnej organizácii, aby napĺňala Boží zámer?“, „Moja skúsenosť zmeny...“, „Čo sa musí zmeniť v nás?“, „Predstavenie odboru zakladania zborov“, diskusie. Samozrejme k tomu aj zdieľania a modlitby.

Vnímame, že to, čo je v tejto fáze najťažšie urobiť, sú: ZMENY. Vieme, predpokladáme, kažeme, pracujeme s ľuďmi, aby sa zmenili. To je naša práca. No keď si kladíme otázku, či my (kazatelia so zborní) sa chceme a vieme zmeniť, tak to je celkom zaujímavá analýza. Odpovede doslova čakajú pred výzvami. Okrem evanjelia a

aktívneho nasledovania Ježiša Krista spolu s veriacimi či neveriacimi až tak veľa toho nedokážeme. Na druhej strane, viac netreba.

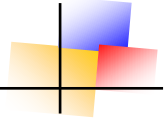
Jednoducho, potrebujeme zmeniť porozumenie a spôsob života, aby sa stal misijným. Veľkou nádejou je, že to stačí a toto dokáže každý kresťan. Je skvelé, že to začína od kazateľov a staršovstiev – pre koho bola určená táto konferencia.

Odbor zakladania nových zborov

Hneď potom sme pokračovali v dňoch 11. a 12.2.2015. Členovia nového odboru sú: Tomáš Grulich, Tomáš Henžel, Štefan Evin, Milan Mitana, Janči Máhrik a Ervin Mittelmann. Oficiálne sme začali nový odbor pre pomoc a podporu vzniku nových zborov na Slovensku cez prostredie CB. Všetkých v CB SR potešuje, že to je potrebné. Narastá generácia pracovníkov, ktorí sa pohybujú na hrane necirkevnej a cirkevnej kultúry, aby prinášali evanjelium medzi ľudí. Táto práca je extrémne náročná.

Zatiaľ sme si dali takéto pracovné ciele, ako napríklad: zriadenie Nadácie pre získavanie finančných prostriedkov; snaha o vydanie knihy „Evanjelium v strede života“ (pracovný názov); založenie blogov o misijne zameranom praktickom živote a iné. Uvidíme, ako sa nám s Božou pomocou bude dariť byť hlavne praktikmi vo svojej práci, ale aj pomocníkmi pre pracovníkov nasledujúcej generácie.

Ervin

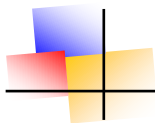
Staršovstvo informuje:

- Konferencia Máme čo zvestovať sa uskutoční 26.-28.3. Zaujímavcovia nech sa prihlásia u br. kazateľa.
- Rada CB sa stretne s naším staršovstvom v nedeľu 12.4.2015. Jednať budú o problematike zakladania druhého zboru v Košiciach.
- Konferencia pracovníkov s deťmi sa uskutoční 17.-19.4. v Leviciach.
- Stretnutie vs. staršovstiev sa uskutoční v našom zbore 18.4.2015.
- Stretnutie vs. mládeže sa uskutoční 30.4.-2.5.2015 v Hermanovciach n/T.
- Staršovstvo prijalo ses. Olíviu Kopčovou za plnoprávnu členku zboru. Sľub nových členov by sa mal uskutočniť na Veľkú noc.
- Staršovstvo pripomenkovalo výročné správy a navrhlo kandidátov na výročnú konferenciu CB a do volebnej komisie pre voľbu staršovstva zboru, ktorá by sa mala tento rok uskutočniť.
- Br. O. Straka sa zúčastnil na schôdzi hospodárskeho odboru v Prešove 16.2., kde bola dohodnutá úprava sadzieb pre odvody do Rady CB. Z úpravy pre náš zbor vyplýva mierne zvýšenie odvodov.

Blahoželáme oslávencom

- ✚ 13. februára - Margita Dudášová sa dožila 75 rokov života
Prajeme pevné zdravie a Božie požehnanie. !

Organizačné informácie

Pravidelné stretnutia:

- ✚ **Nedel'né zhromaždenie:** o 10.00 hod. v modlitebni.
- ✚ **Modlitebné stretnutia:** v nedeľu o 9:30 v zborovej miestnosti
- ✚ **Biblické hodiny:** v stredu o 18:00 hod. v modlitebni.
- ✚ **Program pre deti:** každú nedeľu v priebehu hlavného zhromaždenia

Kazateľ je k dispozícii k pastoračným rozhovorom v každom čase.

Kontakty:

Kancelária zboru: 055/622 5424; kazateľ Rastislav Betina 0905 347 550

Ďakujeme za podporu práce zboru, jednotlivých zborových činností a aktivít vašim finančným darom na účet:

4350129742/3100 - pre investičnú výstavbu Bardejovská

5023022870/0900 - zabezpečenie každodenného chodu zboru

Služba pri ozvučení: Ján Havrila

Služba prekladu kázne: Daniel Liška

Modlitebné podnety:

- ✚ Za brata kazateľa a jeho rodinu
- ✚ Za všetky stretnutia v zbere, za ich duchovný úžitok
- ✚ Za duchovnú jednotu zboru
- ✚ Za evanjelizačnú a svedeckú službu
- ✚ Za misiu doma a v zahraničí
- ✚ Za rodiny za výchovu detí v duchu evanjelia
- ✚ Za našich chorých a dôchodcov

Program na mesiac marec 2015

8.3.	Ne	10:00 Zhromaždenie, Večera Pánova (kaz. Rastislav Betina) 16:00 Dorast
11.3.	St	18:00 Biblická hodina (kaz. Rastislav Betina)
15.3.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Rastislav Betina) 16:00 Dorast
18.3.	St	18:00 Biblická hodina (kaz. Rastislav Betina)
22.3.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Rastislav Betina) 16:00 Dorast, Stretnutie rodín
25.3.	St	18:00 Biblická hodina (kaz. Rastislav Betina)
29.3.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Rastislav Betina) 16:00 Dorast
1.4.	St	18:00 Biblická hodina (kaz. Rastislav Betina)
5.4.	Ne	10:00 Zhromaždenie (kaz. Rastislav Betina) 16:00 Dorast

Zmena programu vyhradená.

Zborové listy vydáva Zbor Cirkvi bratskej, Kováčska 31, Košice.

Len pre vnútornú potrebu.

Uzávierka nasledujúceho čísla je v nedeľu 22.03.2015

Za príspevky vopred ďakujeme.

Redakcia: M. Bielik, I. Žežula

Jazyková korektúra: M. Bielik

Grafická úprava: M. Petrejčík

Web: <http://www.cbke.sk>